

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló” a vobis institutum ad cat olicarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter (Az általalok katolikusok törekvéseinek előmozdítására „Fejérmegyei Napló” cím alatt létesített új lapot mi örömmel helyeseljük XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófhoz, 1895. március 6-án.)

Előfizetési árak:
1 évre 12 kor., 1/2 évre 6 kor., 1/4 évre 3 kor.
Egyes szám ára 10 fill.

Felelős szerkesztő:
BILKEI FERENC.

Megjelenik: kéddén, csütörtökön és szombaton este.
Szerkesztőség és kiadó-hivatal: **Szent-István-tér 1.**
Egyes számok kaphatók: a dohánytözsdékben.

Aki nem tud meghalni.

Szép az élet és meghalni nem jó. Tisza István is ezt tarthatja, mert, amint halljuk, újra szerepelni kíván. Biharban egyesíti a régi szabadelvűeket. Újra pártot akar szervezni a kiegyezési alap híveinek egyesítésére. A zászlót ő maga ragadja kezébe, hiszen oly gyönyörű a költő mondása: nincs veszte semmi sors alatt, ki el nem csüggedett. Tisza István nem csüggedt el s azt hiszik, nem veszett el a szabadelvű politika. Pedig dehogyan nem veszett el. Mohács óta nem ért elbizakodott vezért olyan teljes vereség, mint a milyenben Tisza István szabadelvű pártjának volt megérdemelt része. Ennek a hadnak egyes martalócai megmenekülhettek, de a politikai vezetésről leszorultak örökre.

Még ha igaz volna is — noha nem igaz, — hogy az országban keveslik a jelen kormány eredményeit és gyorsabb tempót kívánnának a nemzeti aspirációk valósításában, az még nem jelentené Tisza István napjának új keletét. Vannak sokan, akik többet kívánnának, mint amennyit a koalíció meg bir valósítani — s ebben is főakadály a szabadelvűpárt hagyományos szolgalelkűsége, olyat várnak Bécsben min-

den többségtől — do olyan hangos kívánság, mely a szabadelvű korszak visszatérését sürgetné, nem nyilvánult másutt, csak a volt szabadelvűeknél. A nemzet óriási többsége akkor sem kívánná vissza Tisza Istvánt, ha ő maga hozná azokat a nemzeti vívmányokat, melyeket következetesen meghiusítani igyekezett. S akik a kiegyezési alaphoz igazán ragaszkodnak, azok is bevallják, hogy ezt az alapot Tisza István buktatta el s ma már a változott viszonyok s az osztrák állapotok folytán lehetősége sincsen a restaurációnak. Valami új kiegyezés, új közjogi rendezkedés kívánatos, de az nem lehet a 67-nek restitúciója in integrum. Legkevesebb lehet a Tisza István vezetése alatt.

Tisza Istvánnak tagadhatatlan államférfiúi képességeit mindenki elismeri. Azt viszont senki sem tudja, hogy ez a nagy tehetség honnét vette a jogot arra a végtelen önteltségre, hogy magamagának a király után a legelső szerepet követelje s követelje a személyi elbizakodásnak oly mértékével, mely már szinte visszataszító. Husz esztendeig hirdették Tisza Istvánnak csodálatos hivatottságát s mikor odajutott a kormányra, sem az alkotásban, sem a mérsékletben nem vált be. Kormányzása

a nemzeti eszme ellen vívott küzdelem volt, az alkotmányának, a szabadságoknak megnyirbálását tűzte első céljául. Elbukott. Helyesen történt. De miként jöhetne a történetek után újra Tisza István a nemzet élére? Talán azt hiszik, megtördöttünk a magunk keserűségében s már kész eszközök vagyunk bárkinek kezében? Ha azt hinnék, egy új Fejérváryt küldenének, de aligha hívatnák a bécsi Burgba azt a Tisza Istvánt, aki oly csufosan vitte vereségre pártját és vele a bécsi politikát.

Ki gondolná ma arra, hogy a kiegyezés süllyedező hajójára új vitorlát vonva, induljanak a léket kapott alkalmatossággal a politika vizeire? Ki gondolná, hogy a nemzet, mely itéletével a kiegyezési politika és a kiegyezési alap ellen döntött, saját magát hazudtolná meg? Láthaták a multból, hogy alig voltak olyan választók, kik hol a kiegyezési pártokra, hol azok ellen szavaztak volna. A tiszta magyar kerületekben folytonosan hódított a függetlenségi párt s alig néhol lehetett feltartóztatni ez utjában valami különösen kiváló jelölttel, vagy a rendesnél is nagyobb korrupcióval. A kiegyezési mandátumokat a nem magyarok laktá vidékek adták s kivéve a Bánffy-féle

Mariska.

— A „Fejérmegyei Napló” tárcája. —
Írta: Babik József.

Tanár-ember voltam az égi praeparandian. Pihenni, időlni nem mehettem el költséges fürdőkre. Jó pihenőhelyet találtam édes jó anyám szerető kebelén.

Másnap, hogy megérkeztem abba az állódi nagy városba, küldöttségek jelentek meg üdvözlésemre. A legelső küldöttség Panni néni egymagában képviselte.

Panna néni azután kikérdezett, hogy mikor lesz a szervita-bucus, hoztam e magammal szép új énekeket sbb, amint egy jámbor özvegyasszony szokott tudakozódni. Panna néni után jött az atyafiság. János öcsém, a bodnár, az iránt érdeklődött, hogy milyen lesz a bortermés a Mátra tövében. Imre bácsi, a gazdálkodó, azt tudakolta, hogy Egertől Mezőtúrig, a vasut mentén, hogy mutat a termés. Legtöbb bajom volt nem a gyermekekkel, akik utitáskám alapos kikutatásával voltak elfoglalva, hanem az asszonynépséggel, már t. i. hogy mit főznek, hogy főznek, mennyit főznek, hogy teritenek a kanonoki asztalnál, melynek vendége vagyok. Jaj beh elszörnnyűködtek, amikor azt hallották, hogy bőjti napokon még békát is eszünk! Ők ugyan nem hiszik el, hogy az a ronda jószág kirántva olyan, mint a legfinomabb csirke.

Jöttek a régi iskolatársak is. Milyen jól esett visszaidéznünk emlékünke a diákélet ártatlan csinyjait! Megpróbáltuk eldeklínálni a hires próbatételt: Hic gallus cantans, in arbore sedens, pira poma comedens, cucuricu dicens. Bizony nem igen sikerült az, csakis én nekem.

— Könyvü neked — mondá a kertületi honalya — te pap vagy, mindennap diákuil imádkozol.

Vidám beszélgetés között a pohár bujdosása és kézről-kézre adása után éltették a barátságot, melyről boldogult Cicero oly szép könyvet írt Laediushoz, mely azonban nekünk annak idején sok keserves órát okozott . . .

Egy este kedves rokonvendégek állítottak be hozzánk a szomszéd nagy városból, akik nagy örömmel, sőt valóságos diadallal hozták haza szüleikhez a polgári leányiskola díszét, legfőbb ékességét, Mariskát.

Szép is volt, mondhatom. Karcus, gyöngéd termete úgy hímbeilódzott, mint a szellőtől lengetett lilium. Arcszíne hófehér tej és a rózsza pirosságának kedves vegyülete. Szemei mint a nefelejtsék a tópartján. Virganc, kedvesen csevegő, mint a fülemile. Egészen véve egy bájos kis tündér — Mariska.

Mari hugom megsugta nekem, hogy Mariska nagyon szeretné, ha Józsi bácsi, már mint én, a tanár, kihallgatnám őt egyből-másból. Persze volt a kívánságban egy kis megbocsátható hiúság is.

— No jó, majd megexaminálalak, kis hugom! — gondoltam magamban s hozzáfogtam mindjárt a kikérdéshez.

— No, hugocskám, mondd meg: mit tanultatok az idén a magyar nyelvből?

— A poétikát, kedves Józsi bácsi, a legkifünőbb műfajok ismertetésével.

— Hát már errefelé is ismerik a művaját? — évelődtem vele.

— Bizonyára tréfálni tetszik; én „műfajok”-at, azaz szemelvényeket mondtottam.

— Jó, jó, no hát mondd meg, hányféle a magyar versengés?

— Versengeni versengettünk, mert a fiuk

is versengenek; egymás között az elsősgéért versenyeztünk is; de talán azt tetszik kérdezni: hányféle a magyar verselés?

— Eltaláltad, kis hugom, halljuk a szépszóit! — A magyar verselés kétféle — pörgeté szaporán — ugyimint: hangsúlyos és időmértékes. A vers vagyis a költemény strófákra van felosztva, a strófák versszakokból állanak, a versorok a hangsúlyos verselésnél ütemekből, az időmértékeseknél lábakkól alakulnak.

Alig bírtam tőle szóhoz jutni, alig bírtam folytatás közben nem a picit, hanem a szóke, lejtű, lebegő, lengedi lábakon utána biciklizni. Praepák (képezdei tanár voltam) ide jöjjetek! gondolám magamban.

— Jól van, nagyon jól van! mindez szép, édes Mariskám! Hanem hát tudod te azt, hogy a szép a jóval egyesíve lesz hasznos — szakítam meg a rózsás ajkairól csergedező szóáradatot . . . Szereted-e a vaját?

— Kenyőrré kenve, kivált retekkel.

— No hát leendő kis gazdaasszony szeretnék valamit hallani a vajról.

Szép két szemével kissé meghökkenve nézett rám, mintha azt kérdezte volna: ugyan mi akar ez lenni? De nem jött zavarba, mindjárt folytatta teljes biztossággal:

— A vajban 85—95% zsiron kívül kevés só, szukor, víz és sajtanyag van; az utóbbi alkotórész a vaj avasodását okozza. Hogy a megavasodott vajnak is hasznát lássuk, meg kell olvasztani; ezáltal a sajtanyag, mely az avasodást okozta, kiválik és a megolvadt tömeg fenekére gyűl össze, mint vajjal. A róla leöntött „olvasztott vaj” többé nem használható vaj gyanánt, hanem csak mint zsír, vajzsír a főzéshez.

— Helyes! Hanem tudós kisasszony, tudnál-e a magyar történelemből valmit mondani?

Mai lapunk 4 oldal.

választási hadjáratot, az ország magyar nyelvű kerületeiben a szabadelvű pártnak kevés híve akadt s azok is inkább a hatalomért, mint elvből voltak szabadelvűek? Mit akar tehát Tisza István? A bhari gárda erős lehet odahaza... de kifelé szármalasan gyengének tünik elő. Hol vannak azok a fényes tehetségek? A Tiszáék oldalán nincsenek. Az alkotmány-párton vannak sokan a kiegyezési politikuskok közül. A színe-java ott van. Ha ezek jogosnak tartanak egyesíteni párt-hiveiket, még érthető volna. Széll, Andrássy, Darányi jobb politikai hitehű nevek, mint a Tisza István neve, mégis valószinüleg meggondolnák, vajjon az adott helyzetben kívánatos volna-e a kiegyezési alap restitúciójára indítani harcot a nemzeti aspirációk ellen. Mert ma ez lenne a célja az új alakulásnak. Megbontaná a nemzet egységét és nem tudna hozni semmit. Pedig a kiegyezésnek megmentése csak az lehetne, ha az átmeneti korszak alatt a nemzeti aspirációk legnagyobb részét megvalósítanák s kivennék a nemzeti jel-szavakat, kislajátanák a teljes államiságot a függetlenségi programból. Akkor, de csak akkor lehetne szó credményes alakulásról a kiegyezés jegyében. De hol vagyunk ettől? Hol vannak a koalícióban ülő hatvanhetesek? És még hol van Tisza István?

UJDONSÁGOK.

Időjelzés: meleg, elvélve csapadék, zivatarok.

Az új kanonok.

A Gremspenger István halála által megüresedett kanonoki állásra *Ó Felsége Klaucz György dr. pápai kamarás, püspöki irodáigazgatót nevezte ki.* Nem érintett bennünket váratlanul a hír. Tudtuk mi

magunk, így óhajtott a egyházmegye papsága s az igazi érdemeknek a fardhatallan munkásságnak, a becsületes jóakarathatnak megjutalmazására így tett előterjesztést megyéspüspökünk. Méltányló választását szívesen fogadta Apponyi Albert gróf kultuszminiszter, a kinek révén erre az álláspontra helyezkedett a minisztertanács s az érdem elismerését aláírásával szentesítette a Felség. A királyi kinevezés pedig őszinte megnyugvást és örömet kelt a székesfehérvári egyházmegyében, a hol Klaucz György dr. egyéniségét, tiszta karakterét, valamint munkálkodását mindenki nyitott könyvként ismerte. Az a huszonhárom év, a melyet Klaucz György dr. az egyházmegye szolgálatában eltöltött, egy hasznos, szinte szenvedélyesen lelkiismeretes és vaskitartásu ember munkájával gazdagította a számára kijelölt terrenumot. A világiak kevésbé ismerik, hiszen munkálkodása ugyszólván teljesen az egyház szolgálatában állott. Tanult, tanított, lelkesedett és dolgozott mindazért, a mit az egyház érdekében helyesnek, jónak talált. Nem tartozik a theoretikus katolikusok közé, akik sóhajtozzák az elveket, boszankodnak és kétségbeesnek. Klaucz György dr. e helyett cselekedett. A belvárosi Kath. Kör palotája — bátran mondhatjuk — nem volna meg nélkül. A sok aggályoskodó közt ő számított, pénzt teremtett s egy-két év alatt telő alá hozta mindannyiunk óhaját. Az ő érdeme a Legényegylet helyisége. A papi nyugdíjintézet ügye az ő praktikus eszmevilágát dicséri. A mellett tanította a papnövendékeket, szerencsés, igazságos kézzel kezelte a püspök vagyonát és gazdaságát, vezette a püspöki irodát, a mely annyi körültekintést és tapintatot igényel. Érzéke volt és van minden modern dolog iránt s így a kath. sajtó is benne mindig nemcsak jó

barátot, okos kritikust, hanem jóakaró támogatót is talált.

Egyénisége az őszinte egyenesség. Hátsó gondolatokat nem ismer. A mi a szíven, az a száján. Magyar ember. Nem török föllele s nem rideg föllele. Benne mindenki jóakaró barátját láthatja. Ezért szerette és szereti őt a székesfehérvári egyházmegye papsága s ezért kelt általános örömet az a kitüntetés, melyet őt férfikorának delén, munkabírásának teljességében érte. Őszinte, igaz szívvvel gratulálunk és hosszú egészséges életet kívánunk az új méltóságához.

Klaucz György dr. 1860-ban május 5-én született Karádon Somogy megyében. Apja jómódu iparos volt. Iskoláit Kaposváron, Veszprémben és Székesfehérváron végezte. Mint kitünő tanuló vette őt fel a b. e. Pauer János megyéspüspök az egyházmegye növendékei közé s theologiai tanulmányainak elvégzésére a bécsi Pazmaneumba küldötte. 1882-ben pappá szentelték, a mely után két évig Isztiméren káplánkodott, majd 4 és fél évig Fehérvárott mint hitoktató működött. E közben letette a hittudományi doktorátust s a főpásztor rövid idő múlva a püspöki aulában alkalmazta. Előbb szertartó volt, majd igató, szentszéki jegyző, szentszéki ülnök, egyházmegyei cenzor stb. 1902 óta pedig az egyházmegyei iroda igazgatója. Közben 1890 óta az egyházjogot és egyháztörténelmet tanította a papneveldében. A püspöki aula nehéz és sok kellemetlenséggel járó tendői megviselték idegét. Ő azonban fáradott tovább, sőt Városvy Gyula dr. püspöksége alatt kezelte annak összes jószágait, a mely idő alatt igazságos, célravezető, praktikus elveivel sok anyagi előnyt is szerzett az amegy szerény viszonyok közt levő püspökség számára. Ő Szent-sége 1900-ban sok érdeme elismerésül kamarásává nevezte ki. Munkássága nem fog megszünni ezután sem. Körülbelül bizonyosra vehető, hogy Posits Mihály helyét a szeminárium igazgatói állásában ő fogja betölteni, megtartván eddig viselt tanári állását, valamint munkálkodó érdeklődését az egyház minden hasznos és modern intézménye iránt, melyeket eddig is szeretettel, odaadással és áldozatkészéggel ápolt.

— **Kinevezés.** *Krotkovszky Imre* törvényszéki aljegyzőt az igazságügyminiszter a helybeli kir. törvényszékhez jegyzővé nevezte ki.

— Oh sokat, Józsi bácsi! Mert szívünkbe vésték a „kedves testvérek” (irgalmas nővérek) Garay János jeles költőnk szavait:

Magyar hölgynek születél,
Áldd érte sorsodat!
Magyar hölgynek születni
Szép és nagy gondolat!

Mikor e szavak bimbóztak korall-ajkain, csillogott a szeme, mint nefelejtsen a hajnal harmatgyöngye.

Beszélg hát valamit dicső királyasszonyunkról Mária Teréziáról.

Lelkesen beszélte el a pozsonyi jelenetet, mintha csak ő maga lett volna Mária Terézia (pedig névleg csak fele volt). Mint gerjesztette részvétre az országgyűlés tagjait. Szinte hallani véltem a nagy királynő panaszos szavát, a részvétre gyuladt nemeselek csörtető kardkivonását s a lelkesedésnek vulkánserű megnyilatkozását: „Életünket és vérünket!”

— Nagyszerű! — mondtuk mindnyájan elragadtatással. — Ebből elég; hanem, kis hugom, térj csak a teknő mellé, beszélj a kenyérsütésről!

— Süsse meg Józsi bácsi, az ilyen kérdéseket — gondolhatta magában, hanem ugyancsak dagasztotta a szavakat.

— A kenyérsütés ekképpen történik. A lisztet sóval fűszerezz, megfelelő víz és erjesztő anyag hozzátevéle és dagasztás által lágú, idomítható tömeggé, tésztává gyurják s az erjedés, kelesztés befejezése után sütőkamencében 250—300 Celsiusnyi hőnek kitéve megsütik.

— Hisz ez a lány már bátran férjhez mehet! — mondam tréfásan. De édes anyám enyeteleg megjegyezte:

Lágú a kenyér, pirítani nem lehet,
Kicsiny a lány, férjhez adni nem lehet.

A piruló tudós hölgyikét ezután Stuart Mária sorsa felől kérdeztem.

— Stuart, helyesen kimondva Sztvört Mária, Skócia királynéja... Beszélt azután Botwellről (megjegyezve, hogy Badzuell), Erzsébet királynőről s még azt is tudta, hogy szomorujátékokat Schiller Frigyes irt a szerencsétlen királynőről, Tárkányi Béla pedig egy megható költeményt ily címen: Stuart Mária bucsuja.

Mari hugom ezalatt lekvárt hozott be. Kapóra jött tehát a kérdés:

— No, édes Mariskám, még csak azt mondd meg: miről lehet megdudni, hogy a lekvár már teljesen jó?

E kérdésre egy kissé habozott, hanem aztán kivágta a feleletet:

— A mikor a keverőkanál egyenesen megáll a közepében.

Gratuláltam. Vajas, mézes, lekváros kenyér volt a vegyes vizsgálat után a megfelelő uzsonna. Mariska szüleireh indult hazafelé. A többi rokonok egy kis atyafiságos beszélgetésre még ott maradtak. Hiszen olyan regén nem láttuk egymást!

Mari hugom kísérté haza a kis tudóst, aki utközben kissé elszontyolodva azt monda, hogy Józsi bácsi kérdezett vajról, kenyérről, lekvárról is, csak éppen abból nem, amit legjobban tud, a csillagászatból.

Kopernikusz, Keppler, Laplace, Herschel, Flammarion, Falb, ti híres éjbenező mesterek, csináljatok már valamit, hogy a kis Mariska a csillagászatban is csillogtathassa tanultságát!

Es ime készül az alkalom. Sűrű felhők sötét szőnyege terül el az égboltozaton, melyet erős mennydörgés kíséretében cikázó villámok vakító csikjai szántanak át... A barátságos vacsora közben a nálunk rekedteért megérkez-

nek a mentők lámpásokkal és esernyőkkel fölfegyverkezve. Mariska a mentőcsapat vezére, átázza, mint a vízbe esett madárka. Pihenniök, száradniök kellett az eső elaljtáig.

— Ugy-e, Mariska, sűrű csillagos az ég? — kérdem duhajkodva.

— Dehogy, Józsi bácsi!
— Hanem azért ugy-e tudnál a csillagokról is beszélni?

Hogy kigyuladt e szavakra s szép szemének csillagpárja! Szinte nótvál lehetett volna tőle kérdezni: Hány csillagból van a szemed, Mariskám?

— No hát halljunk valamit a Mársról!

— A bolygók között negyedik a Márs, természetesen kisebb földünknel, de természeti sajátságokra nézve ezzel nagyon rokon. A téli évszakban biztosan kivethető sarkainál a fehér lepel terjedése. A földhöz hasonló légköre és tengerei már kétségbe sem vonatnak az ifjabb Herschel által 1830-ban történt megvizsgálása után.

Ennyi tudomány hallatára elképedtem, el-sápadtam, mint a hold a nap feljöttekor... Herschel segíts!

Mariska, mint az est és hajnalcsillag bájós Vénusza örömtől sugárzó arccal kérdező tőlem:

— Parancsol még valamit kedves Józsi bácsi?
— Még csak egyet! Hogy kell a spárgát elkészíteni?

Szemlesütve, zavarral nyögdél:

— Ehhez én nem értem, azt apa tudja... Az édes apja kötélverő, becsületes, iparos. Mariska most a felsőbb leányiskola növendékei oktatja szépru, jóra, hasznosra.

— **Budafok ünnepe.** A következő kedves sorokat kaptuk: A napról nem jelezte piros betűvel és mi mégis ünnepeltünk; a különböző idegenek talán semmi sem tűnt volna föl, talán csak szürke köznapot látott volna, pedig nekünk mégis ünnepünk volt. A hívek ünnepeit elkészített lelkipásztorukat e hó 18-án, kedden, 25 éve a napon állt lelki pásztorunk az Úr oltára előtt, hogy az Úr igéjét magára vegye, hogy az Údvözítő hívó szavátat kövesse. Azóta negyedszázad pergett le; nem csekélység egy emberi életben, de kétszeresen fontos lelkipásztori működésben eltöltötte. Határköhöz ért, melynél érdemes pár percre megállni: visszatekinteni, okulást meríteni és — tovább haladni. Ő is erre készült lelkében; de hívei részt kértek ebből. Tudtán kívül elterjedt ezen esemény híre hívei között, s azok részt óhajtottak venni lelkipásztoruk ünnepében; eljöttek e napon, együtt ünnepeit lelkipásztorukkal.

10 órákor csendes szent misét mondott a jubiláns lelkipásztor; elég volt a templomn végig tekinteni, hogy hívei szeretetéről meggyőződjenek. Könnyéig meghatotta, midőn a szent miséhez öltözve értékes új miseruhát talált a sekrestyében. A szentélyt fehéruhás lánykák töltötték meg; sz. mise alatt a polgári leányiskola növendékei énekeltek — leginkább Chiria énekeket. Ez a csendes ünnepelés igazán lélekemelő volt; éreznie kellett a léleknek a nap magasosságát. A hívek imája és hálandása együttesen szállt ég felé a lelkipásztorával és meg kellett találni az utat a Jó Pásztor szent szívéhez.

Szent mise után a község előjárósága, a különböző egyletek jöttek lelkipásztorukhoz; üdvözölték a tantestületet gondnoksági elnököket, a gyermekek jószágos lelkijukat s eborították asztalát rózsákkal. A szeretet hozta őket ahhoz, kitőlők is atyai szeretetet tapasztaltak. Nem hiányoztak a másvilásnak küldöttségei sem, kik szintén eljöttek tiszteletüket kifejezni.

Este 8 órákor banket fejezte be az ünnepést, melyen 160 nál többen vettek részt. A banketen a község bírája Francois Lajos emlékedett szó-lásra s elejét akarván venni a sok felkösztöntésnek, Donszky Lukács polg. iskolai igazgatót kérte fel az ünnepelt üdvözlésére s jelenlevők nevében, mit ő a töle megszokott tartalmas beszédben meg is tett. A jelenlevők a legkedélyesebben töltötték el az estét és sokan a késő éjjeli órákig is együtt maradtak. A jubiláló lelkipásztor igazán nem kereste ezt az ünnepeltetést, de bizonyára annál jobban esett szívének a szeretetnek és közbecsülésnek ezen szívből jövő megnyilvánulása. Mi csak az Úr kegyelmét kérjük további működésére.

— **Negyedszázados jubileum.** Csendben, de annál több szeretettel, ragaszkodással ünnepelte meg a napokban sáros község s képviselőtestülete és a környék, intelligenciája dr. Kerbolit László kórosvos sárosi orvosi működésének 25 éves évfordulóját.

A délutáni órákban a község házáról indult el az összegyűlt község dr. Kerbolit, kinek szerénységét ismerve nem is tudták vele, minő ováció készül számára. Az ünneplők szónoka Fekete Izidor dr. jogtanácsos volt, ki az ünneplő kereténél, a község szereteténél, lelkesedésének megfelelő szép beszédet intézett a jubiláns-hoz. Azután Závodszky István kántortanító vette át a szót, ki a jubiláló névben egy szép arany-órát adott át emléklül meleg szavak kíséretében a jubilánsnak, ki meghatva, könnyezve mondott köszönetet a nem várt szép és lelkes ovációért.

Este a „Tulipán Csárdá"-ban a Jambrik-kör bankettet rendezett tiszteletére, melyen vagy ötvenen vettek részt, hol szűnni nem akaró dikciókban éltették a derék, szimpatikus kórosvost.

Dr. Kerbolit az ünneplésre nagyon rész-
gált. 25 éves sárosi működése fölött nem röp-
pént el nyomtalanul az idő. Működése nemcsak
a szorosán vett, kötelességtudó és lelkiismeretes
orvosi funkciókban nyilvánult, hanem még köz-
életi, társadalmi, Sáros község multjában nagy-
fontosságú, jövőjére messze kiható munkálkodás-
ban is, minek hasznos voltát Sáros község máris
élvezi. Az iskola és a község háza fölépítésében,
a segélyegylet, a fogyasztási szövetezet stb. meg-
alakításában nagy rész illeti őt. A közügyekben
s mindig a nép érdekében történő szereplése,
egyénisége s személyes tulajdonságai folytán nagy

népszerűségnek örvend s ez az oka, hogy jubi-
leuma alkalmával a tisztelet és szeretet oly nagy-
mértvben nyilvánult meg személye iránt.

Kivánjuk, hogy a következő 25 éves sze-
replése is gazdag legyen a nép erkölcsi, szellemi,
anyagi javát célzó törekvésekben.

— **A székesfehérvári jótékony nőegylet ál-
tal eszközölt általános gyűjtés eredménye:** 1792
korona 17 fillér. A részletes kimutatás f. hó vé-
gén fog közöltetni.

— **Sikerült kirándulás.** A budai Kath. Kör-
junius 16-án kirándulást rendezett Szára, melyen
tekintettel a kedvező időre, több mint száz volt
a résztvevő. A kirándulás egyik főnyújtója volt
a szári templomban tartott szt. mise, mely alatt
dalárdájuk gyönyörűen énekeltek; a „Miatyánk”
és az „Ave Maria” solo különösen elragadta a
híveket, kik zsufolással megtöltötték a templomot.
Mise után volt a kivonulás zeneszó mellett az
urodalmi erdőbe, melynek egy remek helyén már
terített asztalok várták a kirándulókat igen izle-
tes ebédell, mely alatt persze a legszélyesebb
felkösztöntők hangzottak el. Délután kisebb ki-
rándulásokok tettek a remek környéken, aztán
ének társasjátékok, tánc stb. szórakozások mel-
lett töltötték a délutánt; este pedig a viszontlátás
reményében búcsúztak el Szártól.

— **Érettségi a főgimnáziumban.** Ma délelőtt
hirdették ki az érettségi vizsga eredményét a fő-
gimnáziumban. A vizsgálaton, melyet Lauschmann
Gyula dr. tb. megyei főorvos is megítélt jelen-
létével, Várady Károly dr. tank. kir. főigazgató
elnökölt. A szép eredmény a következő:

Jelcsen értelek: Meszleny Iván, Müller Kál-
mán, Schützenberger Endre.

Jól értelek: Beró Jenő, Gyöker Gyula,
Kápisztor Károly, Kletz György, Kriegl Antal,
Pék János, Semsey István, Szabó Jenő, Szili László.
Értelek: Csikes Lajos, Horváth Sándor,
Juth Béla, Molnár Lajos, Neprosszel Nándor, Rieder
Gyula, Vinkler Izidor.

Egy tanuló pedig két hónapra visszamaradt.

— **Szoborleleplezés.** Folyó hó 29-én leplezik
le fényes ünnepség keretében az „Egyke” hírneves
írójának, Széchenyi Imre grófnak szobrát Balaton-
szentgyörgyön. Balatonszentgyörgyöt a virágzó,
tisztá magyar fürdőhelyet tudvaleg Széchenyi
Imre gróf alapította, a hálas balatonszentgyörgyi
közönség most szoborral áldoz kegyeletes emlé-
kének. Az ünnepi beszédet Rékosi Jenő főrendiházi
tag mondja.

— **Jóváhagyott alapszabályok.** A Székes-
fehérvári Kereskedelmi Csarnok alapszabályait a
belügyminiszter jóváhagyta.

— **A székesfehérvári Szinpártoló-Egyesület**
f. hó 16-án tartotta meg évi rendes közgyűlését
Pápay Nándor elnökletével. A jegyzőkönyvet dr.
Hajós Rezső titkár vezette. Megjelent Deutsch
Aladár, dr. Czapary László, dr. Faenta Adolf, dr.
Fiáth György, Fittler Béla, Flits Miklós, dr.
Löwy Károly, Námessy János, Piski László,
Tóth Artur, dr. Vértessy Géza, Vértessy József
és Wertheim Pál. A kinyomtatott titkári jelentés
tudomásul vétetett és dr. Hajós Rezső titkárnak
jegyzőkönyvi köszönet szavaztatott. Jegyzőkönyvi
köszönet szavaztatott a tisztségéről lemondó
Deutsch Aladár pénztárnoknak, aki helyébe
Schnetzer Nándort választott, meg a közgyűlés.
A kisorsolt 5 választmányi tag közül Fittler
Béla és Kovács Pált újra megválasztották, a
városból elköltözött gróf Festetics Bennó és
Heinrich Lajos, továbbá az elhunyt dr. Faludi
Miksa helyére Deutsch Aladárt, Kovács A. Sándor
és dr. Ráday Lajost választották be. Az
egyesület vagyona 16.394 kor. 81 fillér.

— **Esküvő.** Ráner István anyakönyvezető
tisztviselő f. hó 18-án esküdött örök hűségét
Zákics Mariskának, öz. Zákics Györgyné szép
és kedves leányának a belvárosi templomban.

— **A vadászat.** Székesfehérvár szab. kir.
város területén levő vadászterület bérbeadása
ügyében ma folyt le az árjelítés. És pedig meg-
lepő eredménnyel. A tavalyi árral — 3150 kor. —
szemben 4220 koronáig verték fel a bérletet.
Mészáros J. kulturmérnökségi irodatiszt, akit a
régii társaság nem volt hajlandó kebelébe fel-

venni, egyszerre 1000 koronával hajtotta feljebb
a bérletet, amely végre 4220 koronáért Mihályi
Ferenc kárposztos lett. Amint azonban halljuk, ezt
a döntést a hétfői közgyűlés elé fogják vinni. A
régii társaság ugyanis, amely nem vette fel Mi-
hályit tagjai közé — lévén az a legszembélye-
sebb vadászok egyike — azt az alapos félelmet
táplálja, hogy Mihályi rövid idő múlva kipusztí-
taná a vadállományt. Természetes, hogy ezt a
közgyűlés halálraozza el. Amint azonban bizonyos,
hogy a város közel 7000 koronával többet kap
a vadászterét, mint az előbbi hat évben.

— **Halálozás.** Balázs Mihály, a Magyar Ki-
rály volt vendégsége 75 éves korában hosszas
betegség után Budapesten elhunyt. Temetése hol-
nap d. u. lesz a Szentháromság temető kápolná-
jából.

— **Tanitógyűlés.** A „Fejérmegyei Tanító-
testület” székesfehérvári járásköré f. é. június
hó 26-án d. e. 10 órákor Székesfehérvártól a vá-
rosi központi tüzoltóaktanya díszteremben évi
rendes közgyűlést tart. Tárgysorozat: 1. Elnöki
megnyitó. 2. A legutóbbi közgyűlés jegyzőköny-
vének felolvasása. 3. Geiszt József felolvasa „A
melegség”-ről szóló mintateckéjét. 4. Zavaros Ist-
ván értekezése „Pædagogiai különlegességek”-
ről. 5. Indítványok. (Az indítványok írásban előre
bejelentendők az elnökségnek.)

— **Meghívás.** Az állami tisztviselők orszá-
gos Egyesülete székesfehérvári körének t. tagját
tisztellel felkérem, hogy a főreáliskola torna-
termében f. hó 23-án (vasárnap) d. e. feltizenkét
órákor tartandó közgyűlésre megjeleni szíves-
kedjenek. Dr. Kulhy József, elnök.

— **Gimnázisták a pécsi kiállításon.** Jeleztük
már, hogy a helybeli ciszt. főgimnázium 48
tanulója f. hó 24-én Pécsre utazik az országos
kiállítás megtekintésére. Az ifjak a feltüntetett nap
reggelén a sárbogárdi helyierdeki személyvonaton
indulnak és három napig maradnak oda. Elszál-
lásulásukról és élemezésükéről a pécsi ciszt. főgim-
názium igazgatósága gondoskodik. Az összes
költség fejéknél 18 korona. A tanulókat Szilágyi
Jenő, dr. Czapary László, Philipp István, Rónai
Lajos és Kolb Ciprián tanárok fogják kísérni.

— **Rendkívüli közgyűlés a vármegyénél.** A
vármegye rendkívüli közgyűlése július hó 1-én
lesz. Ezen a közgyűlésen fogják betölteni az
ujjonan szervezett II-od szolgabírói állást.

— **Leletek.** A kábelbírság, a mely a
Nádor-utca végétől a Vörösmarty-térig felszakgatja
a város kövezetét, hogy a házától helyett a föld
alatt vezesse, több érdekes leltre bukkant. A
minap a püspökség előtt egy hatalmas kő ágyu-
golyóra találtak, a melyet valószínűleg felfőrt
kősokból vetettek a városba. A golyó szépen volt
kifaragva s úgy látszik értékes tárgya lesz a
megyei régiséggyárnak. Tegnapi Csöppentzky-ház
előtt egy török siremlékre bukkantak a munkások,
a mely egy török turbánt ábrázol, olyat, a melyhez
hasonlót a török temetőben lehet gyakran látni.
A Ferenc-József növevelde előtt pedig egy régi
alagutat ástak ki, a mely — úgy látszik —
szintén a török korból származik s még most is
jó állapotban van. Lehajló ember jó messze
bemehet rajta a zárda falai alá.

— **Felozlott tüzőtő-testület.** A Mohai Ág-
nes-forrás tüzőtő-testülete, melyhez a szomszéd
községek, Balinka, Kuti, Keresztes, Iszkaszent-
györgy tartoztak, felozlott. Az egyesület vagyona
az illető községek között oszlak fel, melyek saját
kebelükben önállóan szerveznek tüzőtősságot. Az
egyesület felozlásának a kegyelemföföst Kem-
pelen Imre halála adta meg, ki az egyesületben
a lelket tartotta.

— **Munkás tanfolyamok.** Az Urania Magyar
Tudományos Egyesület a polgármesterhez ma
leiratolt intézett, melyben a városnak a székesfe-
hérvári, mint más városokban is létesítendő
munkás tanfolyamokat ajánlja pártfogásába. Ezek
a munkás tanfolyamok tervszerűt művelődésre
gyűjtenek össze munkásainkat este, mikor a
munka szünetel s szabad előadások keretében
tárnák fel a munkások előtt a legszükségesebb
ismereteket.

Jégszekerények és mosógépek Márkus
Simon özvegye és fia cégnél Jókai-utca 16.

— **A kis kacsák életmentője.** Sárosdi levelezőnk írja ezt a kis falusi botrányt: *) A napokban történt meggyünkben, hogy két ur ember es-telével átmenet a szomszédok egy kis beszélgetésre. Azonban az ajtó csukva lévén, nem volt ottthon senki. Eltávozóban a konyhaablakon át keservesen síró kis kacsahangokat hallottak. Benézve az ablakon, nagy fölháborodással látják, hogy a vén kanpulyka horgas csőrével vagdalja az ártatlan, még alig 3-4 napos kis kacsacsemeteket. Egyet már össze is vagdalt s az ott fetrengett véreben a konyhában. A gonosz pulyka szörnyű tettén nemcsak a kis pulykák botránkoztak meg, mert ők is elfordulva, undorral nézték apjuk kegyetlenségét — hanem a két ur is. Különösen az egyik vérvörös lett a haragtól s remeggett az izgalomtól. Miután a pulykát kívülről nem tudták elriasztani a vad gyilkolástól, kiszédtek az ablakból a teljes köcsögöket s szódás üvegeket hamarosan s aztán az egyik, a mérgesebbik beugrott a konyhába. A pulyka ekkor már megjuhászodott s a kandiban keresett menedéket. De nem juhászodott meg az életmentő vendég, sőt még szikrázóbb lett szeme, vadabb tekintete, hogy beljebb a sarokban 3 összevagdalt kis kacsát megpillantotta.

Megfogta a vén pulykát, agyba-főbe verte, még a tollát is kitepte s ráadásul a künn levő biztatására utolján még a falhoz is csapta. Az élő kis kacsákat összeszedve a szita alá tette, nehogy még egyszer nekikessék a bestia. Az el-kábult haragvó pulykát erre otthagyták. A tejesbőgréket, szódás palackokat visszatették az ablakba s egy nemes telt kellemes zúgással távoztak a vendégek.

Egy óra múlva aztán visszatettek, hogy a kis kacsák életmentőjeként megukat bemutassák. De óvatosan csinálták a dolgot, mert a ház előtti nagy sokadalmat meglátván, rosszat sejtettek s nem dicsékedtek el tetteikkel, hanem az esetet élénken tárgyáló publikum közé vegyültek s őszinte sajnálói lettek ők is az ismeretlen tettes által agyon vert kanpulykának.

A háziak még most sem tudják a tettes kilétét, de ismeretlenül is megbocsájtottak neki, mert csakis jóakarójuk lehet, mint mondják...

Gazdaasszonyok! ne hagyjátok a szegény ártatlan kis kacsákat a vén boszorkány pulykák társaságában, mert könnyen megismétlődhetik az az eset!

*) Múltotzatik tudni, a szerény falusiak nem csináltak akkora botrányokat, mint a boldog városiak. Nekik meg kell elégedniük a kanpulyka és kis kacsák botrányával, a melyt egy esomé fazék és szódás üveg összetörése, az ablak kifésülése, a kanpulyka fölhirta varssé követ. Nálunk „Detérés a konyhába” hangzatos címmel ünneplőnk a „gaztét” elkövetőjét, alamirtózatok a város rendőrségét, míg meg nem találja, folyton és lepezelték körülötte azt körülötte világa, hogy ime: „a mi rendőrségünk fogsólt büszgalommal áll a esinytve „nyomat”. S ha nem találja meg a gonoszokat, cikkeket írunk. hogy ezt az ősi intézményt el kell csapni. A sárosdiak pedig sajnálkoznak és örülnek s legfeljebb annyira fakadnak ki, mint Göre Gábor szokott. Hát ilyenek a jó falusiak és ilyenek vagyunk mi gonosz városiak! (Szerk.)

— **Mandszuriától Székesfehérvárig.** Egy nyulánk termető, tisztességes kinézésű, de gyanus külsejű uriember járta utcáinkat a napokban. Egész megjelenése, céltalan kalévolása az utcákon elárulta, hogy nem közénk való. A rendőrség előtt is gyanusnak tűnt fel az ismeretlen ember s igazolásra szólította fel. Mímhogy magyarul egy árva szót sem tudott, Adler Leo földönaruló tolmácsolta szavait. Ekkor tűnt ki, hogy ő katonaszökevény, Sirgi Ivanovic Uluchanov orosz tiszt, ki végig küzdötte az orosz-japán háborút. A mandzsuriak Karbinból szökött meg, hol a mandzsuriak őrséghez volt beosztva. Kedves szülőföldjére, az oroszországi Kisinevbe szeretne eljutni, hol rengeteg vagyonát bitánságban hagyta hátra, midőn a haza szent ügye a harctérre szólította. Bár hevít a vág, hogy kedves hazáját viszont lássa még sem mert utnak indulni szülő hazája felé, hol reá mint katonaszökevényre gyilkos golyó vár. Most hát céltalanul, uttalan utakon járja a világot. A rendőrség előtt nem tudta magát igazolni, mert állítása szerint igazolványai Erassóban vannak. Míg az igazoló iratok megjönnek, a szökevény tiszt a rendőrség oltalma alatt áll.

— **Ölekezés közben** Tóth János Pestről kirendelt kufuró Volf Zsigmond Széchenyi-utcai korcsmájában csakhamar jóbarátságba ejyedett

Horváth Mihály napszámossal. Pityókós fővel ölelték-csókolták egymást, míg nem megszakadt köztük a barátság. Mert hát egy ölekezés közben Tóth János zsebéből eltűnt a pénztárcája tartal-mával 5 k. 10-füllérrel egyetemben. Tóth János a tüneményt csak hazamenet vette észre s mindjárt elővette jópajjisát a pénztárca miatt, ki azonban a pénztárcát hosszú faggatás után csak üresen tudta visszaadni. Tóth a tolvajlás miatt fejlejtette cimboráját a rendőrségnél, honnét az ügy a bíróság elé került.

— **Névmagyarosítás.** Kiskorú Kohn Julia vezetéknevét bulgyminiszteri engedéllyel Kovács-ra magyarosították.

— **A törvényszekről.** Egy régóta húzódo bonyolult ügyet tárgyal a kir. törvényszék. Az Acsai Segélyegylet mint Szövetkezet, melynek egész tisztikara ül a vádlottak padján, még 1889-ben csödbbe jutott. A Segélyegylet feloszlata-sakor kiderült, hogy a tisztikar bűnös manipulációt követett el. Az ügy már 1902-ben is megfordult a törvényszék előtt, hova most Grim János igazgató hűtlen kezelés, Rosner Ignác titkár hűtlen kezelés és sikkasztás, Hufnagel József pénztáros hűtlen kezelés, sikkasztás és magánokirathamisítás súlyos vádja miatt került. A tárgyalás Bodányi László törvényszéki bíró előktele alatt folyik s még hihetőleg pár napig eltart.

— **Halál a kerekék alatt.** Tegnapelőtt este Keresztes Pál (Szárca-utca 11.) fia János és Pali kocsival a cigánytelepre tartottak. Utjukban a kocsit a Szárca-utca kanyarulatánál nagyot zök-kent, s a mit sem sejtő 12 éves Pali gyerek a kocsiból kibukott. Az esés oly szerencsétlenül történt, hogy a terhes kocsit baloldali kerekét-keresztül gázoltak a fiun. A szívótermészetű fiu, bár mozdulni sem tudott, mosolyogva mondt, hogy semmi baja. De alig hogy hazavitték s alig vette kezelést alá az orvos, egy óra múlva meghalt. A halál belső elvérzés folytán állt be.

— **Szöfogadatlán gyerekek.** Hiába intette apja a kis 7 éves Fröhzeitig Samut, hogy neesse kerülje Spindler Andrásné lovasberényi lakos szárazalmát, a gyerekek mégis minduntalan ott settenkedett a molnár lábai alatt. Hanem 15-én megjárta, nagy szomorúságot szerzve jó szülei-nek. A lurkó ott bujkált a kerekék között, s felült a nagy kerekre. Ott egyideig jól mulatott, de amit a kerék fordulás közben az egyik oszlophoz ért, úgy odaszoritotta a fiut az oszlop-hoz, hogy a jobb combcsontja eltorlott, a bal lába is veszedelmes sérülést szenvedett. A szerencsétlen lurkót azonnal ápolás alá vették, de nem lehetetlen, hogy súlyos sebei halálát okozzák.

— **Tolvaj mindenes.** Kovács István 18 éves legény, Nagy József cecci földműves mindenes folyó hó 10-án megszökött gazdájától. A gazda a hanyag legény szökésénél sokkal inkább sajnálja vele együtt eltűnt 40 koronáját, melyet szökése előtt gazdájától ellopott. A tolvaj mindeneset keresi a csendőrség.

— **Megszűnt sertesvész.** Kápolnás-Nyékhez tartozó Petend-puszta sertesvész megszűnt.

— **Tűz.** Folyó hó 10-án este Bicskén nagy tűz volt, mely Nagy András gazda istállóját emesztette fel. A tűz csakhamar átsapott a szomszédos paja épületére is, mely a benne levő mintegy 7000 k. értékű cséplő gárműrával porig égett. A tűzoltóság buzgalmanak nem sikerült a pusztító elemet megfékezni. A 9000 koronát meghaladó kár biztosítás révén megtérül. A tűz gondatlanságból eredt.

— **Állathetőség.** Sáregres községben a szarvasmarhák közt a lépfene lépett fel.

— **A pötöllel rablógylókosság** ügye nem került le a papírdőrlől. Tancsek János volt pötölleli bogár még mindig előzetes letartóztatásban van. A szerencsétlen pár évvel ezelőtt megvett egy embertől öt Manlicher-töltényt s azontul vadászgatni is szokott. Mikor a gyilkosság ügyében ötlet is kikerdezték, bölcsen letagadt mindent. Ez az ügyetlenség okozta a letartóztatás kelle-metlenségét. Ismerősei rávallottak, sőt a golyókat is megtalálták nála. Pedig hogy nem bűnös — több mint valószínű.

Erdekes és meglepő epizódja volt tegnap az egész ügynek, a mely nagy szenzációt kelített a nyomozó csendőrség és rendőrség körében.

Egy 11 éves kis leány: Decsi Júli jelentkezett, hogy ő a sógorával együtt látta az egész gyilkosságot, sőt a gyilkosokat is meg tudná mutatni. A nyomozók rögtön kaptak az alkalmon és csakugy nyeltek a szavait, a mely mint az égből lesugárzó világosság egyszerre minden szílat a kezükbe ad.

— **Ugy volt kérem a dolog** — mondotta formás, jól beszélő leányzó pergő nyelvével — hogy a sógorommal récetójást mentünk keresni az utászaházhoz, a mely az országot mentén fekszik.

— **Miért mentél a sógoroddal?**

— **En fehérvári vagyok s nem ismerem a vidéket.** A sógorom pedig Abán kertész a Boda uraságnál. A mint az uton megyünk, épen a dűlő ut szélén láttuk a tejeskocsist befordulni, majd pedig az egyik fa mellől három embert előugrani. Kettőnek pékformája volt, a harmadik katonaruhát viselt. A katoná átadta nekik a fegyvert, a pékek rá löttek a kocsisra, mikor az futni kezdett, utána futottak, többször rálőttek, aztán pedig agyonverték és kirabolták.

— **Milyenek voltak?**

— **A katonának hosszú szőke bajusza volt, a péknek fekete kicsiny bajusza.**

— **Hát ti honnan néztétek?**

— **Mikor láttuk a veszedelmet, nagyon megijedtünk és az ut melletti bokorba húzóda, néztük a jelenetet, de odamenni nem mertünk.**

— **Merre mentek?**

— **A kettő felült a bikiflúre és elkarikázott, harmadik pedig gyalog ment utánuk. Kimentek az országra s gyorsan elhajtottak.**

— **Megismernéd őket?**

— **A kettő, a kik megölték igen, a harmadikat nem.**

— **Hát a holttestet láttad-e?**

— **Igenis láttuk. Mikor a gyilkosok elmentek odamentünk és megnéztük a halottat.**

— **Hát aztán miért nem jelentkezél eddig?**

— **Mert Abán voltam a némmnél és csak tegnap jöttem újra haza a szüleimhez, akik a zámolyi-utcában laknak.**

Simon Sándor alkaptány és a csendőr-mester: mindenféle keresztkérdésekkel faggatták a kis leányt, aki azonban oly határozott és értelmes feleletet adott minden kérdésre, s olyan pergő nyelvel adott mindent elő, hogy vallomása minden kétségen felül állott. Délután hintóra ültették a kis leányt az anyjával együtt s kimentek a helyszínére. Mikor a bokrot keresték, egy kissé zavarba jött, de aztán később kivágta magát. Csak mikor a sógorával szembesítették, tűnt ki az egész fiúka, hogy a kis Decsi Júli az egész mesét a saját kis furfangos észével találta ki. Megalkotta magának s teljesen kiszínezte a képet összes részleteivel együtt s a keresztkérdések között oly nyíltsággal és okosan bujkált és huzadozott, hogy még a fífikus nyomozókat is tévedésbe ejtette. Minden kétségen felül áll, hogy az 500 korona jutalom csavarta el a kis hazudozó Decsi Júli egytel, amelyet Gulher Gyula főispán tűzött ki jutalmul a gyilkos felfedezőjének.

Azt hitte, hogy ha ő a szép mesét elmondja, a főispán rögtön siet kezébe nyomni az összeget. Boldogan hallgatta az 500 koronáról szóló ígé-reteket s elégtlenül nézte, hogy mekkorákat nyel az édesanyja, a mikor az ő okos kis leánya révén egyszerre egy egész nagy vagyon boldog birtokosaivá válnak. A valóság persze letarolta a boldog reménysegeket s a kis leány letört remé-nyekkel, hosszú orral, egy pár barakkal a fején s egynéhány édesanyja hábvágással gazdagabban hagyta el államnak színhelyét s szállott le a kocsiról, a melyen kivitték, de a melyen nem hozták vissza.

Az olvasók okulhatnak a csinos kis esettől.

A mint a rendőrség mondja, az ilyen képzelt elbeszélések nem is első esetben jutottak hozzája.

Báró Kozmitza — (ezelőtt) —
budai Mattoni-féle
Király-keserűvize
az Erzsébet-Száfürdő
főforrásán.
enyhe hashajtó.